

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Agnete fra Holmegaard

Citation: Baggesen, Jens: "Agnete fra Holmegaard", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid54942/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 2. Samling. - 1903

Agnete fra Holmegaard.
En Ballade.

Agnete var uskyldig,
Var elsket, var troe;
Men steds var hun eensom,
Hun aldrig havde Roe —
 Aldrig Roe —
Hun frydede vel andre;
Men aldrig var hun troe.

Agnete hun stirred
I Bølgen den blaa —
Og seel da kom en Hammand
fra Bunden at staae —
 Op at staae —
Men steds dog Agnete
Paa Bølgerne kun saae.

Hans Haar var som spundet
Af pureste Guld,
Hans Øie det var kærlygt,
Hans Mune den var huld --
 O! saa huld!
Hans skældæfte Barm var
Af Kærlighed fuld.

Han sang for Agnete
Sin Elskov, sin Nød.
Hans Qvad det var saa kælent,
Hans Stemme var saa sød —
 O! saa sød!
Hans Hierte ham fra Cæberne
Saa liffigen flød.

„Dg hør, min Agnete!
Hvad jeg vil sige dig:
Mit Hjerte, det forlæres
Af Længsel efter dig!
Efter dig!
O! vil du det husvæle,
O! vil du elske mig?“

To selskændte Skoer stug
Paa Klintebredde fod —
Der fandtes aldrig skønnere
Paa nogen Dronnings fod.
„For din fod,
„Min Elskede! (saa quod han)
„Du tage dem imod!“

Saa tog han af Barmen
Det perlestukne Bænd —
Der aldrig saaes et skønnere
Om nogen Dronnings haand:
„Dette Bænd,
„Min Elskede! (saa quod han)
„Du bind det om din haand!“

Saa tog han en Guldring
Af fingeren sin —
Der fandtes ingen skønnere
I nogen Dronnings Skrin:
„Her, fra min,
„Min Elskede! (saa quod han)
„Du sætte den paa din!“

Agnete ned paa Himlen
I Havdybet saae —
Den Bølge var saa selvklar,
Og Bunden var saa blaa!
O! saa blaa!
Da smilede den Havmand
Og sang, og sagde saa:

„Og hør, min Agnete,
Hvad jeg dig siige vil:
For dig mit Hierte brænder
Af Kiærligheds Ild —
O vær mild!
Sigg! vil du mig hysvale?
Vil du mig høre til?“

„Og hør du, skøn Havmand!
Jeg vil tilhøre dig,
Hvis ned i Havets Afgrund
Du med vil tage mig!
Tag du mig!
Og før mig til din Havbund,
Der vil jeg elske dig!“

Han stopped hendes Øre,
Han stopped hendes Mund;
Saa foer han med den Skønne
Dybt ned i Havets Bund.
Mund paa Mund —
De farnedes og kyfte sig
Saa trygt paa Havets Bund.

Agnete, hun var der
I Aaringer to —
De elffede hinanden
Saa licerlige og froe —
 Elffoosfroo.
To Sømmet der hun fødte
I Havmandens Boe.

Agnete sad rolig
Ved Duggen der og sang —
Da hørte hun en Jordlyd,
Som ovenover klang
 Ding, ding, dang;
Og det var Kirkens Klokker
I Holmegaard, som klang.

Agnete lod Duggen
Saa pludseligen staae,
Og ilte til sin Havmand:
„Skien Havmand, tør jeg gaae?
 Tør jeg gaae?
Og tør jeg end før Midnat
Til Holmekirke gaae?“

„Du gierne maa før Midnat
Til Holmekirke gaae —
Naar kun før Dag du vender
Til Børnene de smaa —
 Gaae! gaae! gaae!
Men vend før Dag tilbage
Til Børnene de smaa!“

Han stopped hendes Dre,
Han stopped hendes Mund,
Saa foer han op med hende
Til Holmegaardens Grund —
Mund fra Mund
De stiftes, og han duffed
Igien til Havets Bund.

Ugnete sig styndte
Til Kirkegaarden hen —
Der mødte hun sin Moder,
Og vendte sig igien —
„O! hvorhen?“
Men hendes Moder vendte
Den stygtende igien:

„Og her du, Ugnete,
Hvad jeg vil sige dig:
Hvor har du havt dit Ophold
Saalænge langt fra mig —
Langt fra mig?
Sig, hvor du har opholdt dig
Saalænge hemmelig?“

„O Moder, jeg har dvælet
I Hærmændens Boe:
Med ham jeg alt dernede
Har arlet Sømer to.
Und mig Roel
Jeg nu gaaer hen at bede,
Og vender til min Boe!“

„Og hør du, Agnete,
Hvad jeg vil sige dig:
Her dine to smaa Døttre
Tilbede græmmer sig —
Skrig i Skrig
De græde, de smaa Piger,
De længes efter dig!“

„Lad længes, lad græde
De to smaa Døttre her!
Mit Øre, det er lukket,
Jeg hører dem ei der —
Dem ei der!
Og der de to smaa Sønner
forsmægted, blev jeg her.“

„O! red dog de Urme!
O! lad dem ei forgaae!
O! tænk dog paa den mindste,
Som end i Duggen laae!
Hjem du gaae!
Og glem de to smaa Trolde
for dine ægte Smaa!“

„Lad blomstre, lad salme,
De to, som Himlen vil!
Mit Hierte, det er lukket,
Det hører dem ei til —
Dem ei til.
Jeg eene for min Havmands
Smaa Sønner leve vil!“

„Og kan du dem glemme,
Som ved dit Bryfi dig loe,
Saa tænk paa deres faders
Din Egtmands Troe —
Kend hans Troe —
Saa snart du var forpundet,
Han mistede sin Roe.“

„Han sørged en Sommer,
Han sørgede for dig —
Og ned fra Holme Fieldflint
Han styrkede sig —
Styrked sig.
Der funde de paa Stranden
I Skumringen hans Eig.“

„Nu nys man det lagde
I Kisten ned med Sang —
Og hørte du, min Datter,
Ei Klokkerne, som klang
Ding, ding, dang?“
Nu vendte hendes Moder sig,
Og Midnatsklokken klang.

Agnete hun traadde
Ud Kirkedøren ind —
Og alle de smaa Billeder,
De vendte sig omkring —
Rundt omkring
I Kirken de smaa Billeder,
De vendte sig omkring.

Agnete, hun stirred
Mod Altertavlen hen —
Og Altertavlen vendte sig,
Og Alteret med den —
 Alt med den
Sig vendte, hvor hun Stief
I Kirken vendte hen.

Agnete, hun stirred
Paa Stenen for sin Fod,
Og saae sin Moders Navn, som
Paa Eigestenen stod,
 Hvor hun stod —
Da brast den Armes Hjerter,
Da tised hendes Blod.

Agnete, hun raved,
Hun segnede, hun saldt —
Nu alle hendes smaa Børn
De længes overalt —
 Overalt.
Nu Sønnen som Døttre
De længes overalt.

Lad græde, lad længes,
Lad sørge her og der!
Luft er nu hendes Dief,
Det aabnes aldrig meer —
 Aldrig meer —
Og knust er hendes Hjerter,
Det slaer nu ikke meer!
